

ORD OCH VISOR

AF

AXEL ENGDAHL

GÖTEBORG 1912
FÖRLAGSAKTIEBOLAGET VÄSTRA SVERIGE

Det blir ingenting af med bokhandeln. Det tillhör min vanliga otur. Jag gråter på en halfbutelj och skickar dig.

Din vän
H. Håkansson.

När Särö var — storstad.

Den bekanta tenorsångaren Birger Schück... jag vill af hänsyn till hans familj inte utsätta hela namnet — beslöt häromdagen att resa till Särö för att rekreera sig några dagar efter ansträngande tjänstgöring i W—rml—nn—ng—r—ne. Jag vill inte sätta ut pjäsens hela titel för då kan man ju lätt räkna ut hvem denna sanna historia gäller — och begaf sig till den ändan ner till Säröbanans station i Göteborg. Lätt och lekande hoppade vännen Birger upp i en II:a klassens waggon — äfven första klassens artister kunna åka i andra klass — och var snart på väg till sina drömmars mål.

Vid Släp stannade tåget. Birger tittade ut genom fönstret och såg namnet Släp målat på stationshuset. Han gjorde i sitt stilla sinne några vitzar om släp-ärtor, släpuniform m. m. och småskrattade åt sina infall rätt hjärtligt så att tiden gick. Det gjorde tåget också — gick nämligen tillbaka till Göteborg.

Vår tenor var så fördjupad i studiet af ett nytt sångparti — han tillhör nämligen det flitiga partiet bland våra sångartister — att han inte märkte den ändrade riktningen. När tåget i kvällningen åter stannade å Göteborgs station, hoppade Birger smågnolande af och trodde sig vara i Särö. Utanför stationshuset mötte han en poliskonstapel.

»Kan goa konstapeln säga mig åt hvilket håll hotellet ligger?» sporde vännen Schück. . . . med förklarlig nyfikenhet.

»Hotellet,» smålog konstapeln. »Vi har många hoteller vi.»

»Jo, jag tackar jag,» tyckte Birger. »Men jag menar särskildt källarmästare Brobergs. Det har jag fått hänvisning till.»

»Jo, han lär ska ha' Oprakällarn,» upplyste konstapeln, som kände herr Broberg från den tid han residerade å Stora teatern i Göteborg, men ej visste af hans förflyttning till Särö.

»Oprakällaren!?»

Birger blef förbluffad. Nog hade han hört talas om att Särö var en gentil badort, som också hade vinterrestaurant, men oprakällare, det var ju alldeles stortadt.

»Har di teater här också?» frågade Birger med oförställd förvåning.

»Vi ja,» sa konstapeln. »Två till och med! Ranft har den ena och. . . .

»Djåkla Albert,» sa Schück. . . och ägnade en beundrandets tanke åt sin mästare. »Har han varit här också?»

»Och så har vi Lavén—Engdahls.»

»Lavén—Engdahls, ja se de är ena karlar, som följer med. Dom blir inte goa, att tas med.» Birger föll i djupt begrundande. En ringning från elektriska spårvagnen, som stannat, väckte honom, och han lyfte på sin nya resmössa och frågade konduktören med ett inställsamt tonfall:

»Hvart går den här?»

»Till lelle Bommen,» blef svaret.

Den gode Birger funderade ett ögonblick, tog sig

om pannan ett slag och drog ner den nya resmössan öfver ögonen. Han harskade sig som skulle han ta' ett sitt höga b, men bara hviskade till konduktören:

»Stanna vid hotell Eggers!»